

dig at have en saadan Restancefonto, thi der- ved flyder det ene Regnskab jo over i det andet, og det maa jo være Bestræbelsen, at der er et bestemt Spil mellem de forskjellige Aars Regnskaber. Naturligvis kunne Udgifter paa Restancefontoen være mere eller mindre ubetydelige, mere eller mindre nødvendige, men det hører dog altid til den Slags Ting, som maa kaldes mindre korrekte, og som vi skulle undgaa saa meget som muligt. Hvorvidt det er Tilfældet med de Udgifter, som her er Tale om, er jeg ikke i Stand til at kunne bedømme paa dette Trin, thi Udvalget har i den Henseende ikke haft Andet at holde sig til, end hvad der staar i Statsrevisionens Betænkning Side 155. Jeg haaber imidlertid, at Statsrevisionen ogsaa fremtidig vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Der er, saa vidt jeg kan se, ikke udtalt Noget, som giver nogen yderligere Anledning til Bemærkninger, inden vi komme til, hvad der angaar Krigsministeriet. Men da den ærede Minister har ønsket, at vi skulde vente med Forhandlingen herom, indtil vi komme til 2den Behandling, skal jeg undlade at ytre mig derom. Jeg finder det ganske rigtigt, og jeg tillod mig derfor ogsaa at afbryde det ærede Mindretal, da han begyndte at komme ind paa det; thi jeg vilde heller ikke finde det at være nogen helbig Forhandlingsmaade, om et saadant Afsnit blev ligesom skaaret over i tre Dele, idet jeg nemlig igaaar har indledet det og nu Mindretallet omtalte sin Opfattelse, og Ministeren saa først kom til at svare om nogle Dage.

Navn: Den ærede Ordfører bemærkede, at den Sum, der var kommen ind ved Transaktionen angaaende Salget af Pantserfregatten „Danmark“, ikke var, som anført i Mindretallets Betænkning, omtrent 264,000 Kr., men derimod mindre. Men heri tager den ærede Ordfører fejl. Det vil nemlig tydelig ses af Statsrevisionens Betænkning p. 85—86, at den Sum, som der staar opført som indkommen i Statskassen, er, efter Fradrag af alle Udgifter, 264,540 Kr. 60 Ore, og den Sum, som Statskassen i Virkeligheden har tjent, er endda lidt større, idet vedkommende Mellemmand af den Halvdel af Kommissionen, som han beholdt, har indbetalt 6,000 Kr., til Statskassen for Stempel, saa at altsaa den hele Penning indtægt bliver over 270,000 Kr. for Staten. Jeg skal tilføje, at naar jeg selv skulde have Noget at anke over i den hele Transaktion, var det snarere over, at man fik for mange Penge ind i Statskassen ad denne Vej. Det omtales dernæst af den ærede Ordfører, at det vist havde været muligt at faae mere tilbage af Mellemmanden. Jeg kan ikke paa nogen Maade se, at dette havde været muligt, jeg antager dog Sikkerhed, at han ikke kunde have været tvunget til at betale det Mindste tilbage, jeg paafskønner derfor, og det synes virkelig ogsaa

at burde paafskønnes, at han sølte en moralisk Forpligtelse til under de forandrede Omstændigheder at betale Halvdelen af den modtagne Sum tilbage. Med Hensyn til den, som det synes, lidt ubetydelige Anke, der ogsaa blev fremført, at jeg skulde have forarsaget Statskassen en Udgift af 1,000 Kr. ved at henvende mig til en anden her- værende Retskyndig end Kammeradvokaten, da maa jeg bemærke, at Grunden dertil ene og alene er den, som er anført i Mindretallets Betænkning, nemlig, at der var den særlige Omstændighed ved denne Sag, at det, det kom an paa, var Kjend- skab til engelske Retsforhold. Da dette nu var saa, saa raadsførte jeg mig med forskellige Per- soner, som jeg antog, man bedst vilde kunne støtte sig til i den Henseende, og spurgte dem, hvem af vore herværende Retskyndige der var den, der al- mindelig maatte antages at have det bedste Kjend- skab til engelsk Ret, og saa blev der stadig næv- net mig den Retskyndige, som jeg brugte, og det forekommer mig virkelig, at naar der var Tale om saa store Pengesummer — Salgssummen løb jo op til 3,600,000 Kr. —, er det en noget smaalig Anke, at man for at faae den bedste juridiske Beilebning, man tror at kunne faae, har foraar- saget Statskassen en Udgift af 1,000 Kr. Den ærede Ordfører mente, at der var andre Grunde, men som han sagde vare af mere privat Natur (Kimestad: Personlig Natur!). Naa, personlig Natur. Ja, jeg tør dog forsikre, at der ikke er nogen anden Grund end den, jeg anførte (Afbry- delse af Kimestad). Ja, hvis den ærede Ord- fører vil nævne den, saa har jeg ikke Noget imod at høre derpaa. Det var det, jeg væsentligt havde at sige. Jeg skal ikke komme ind paa en almin- delig Diskussion af Spørgsmaalet om teknisk As- sistance til Statsrevisionen, men skal blot bemærke, at den ærede Ordfører nævnte et Exempel, hvor det efter hans Mening skulde have kunnet gøre Gavn, og som han udbrag af det Faktum, som formodentlig vil komme under Forhandling senere, nemlig, at nogle af Kanonbaadene have faaet en noget større Styrlastighed, end der var paatænkt efter Planen. Han mente, at lige over for et saa- dant Spørgsmaal vilde det være overmaade godt, om Statsrevisionen havde en saadan teknisk As- sistance. Det er imidlertid ikke muligt at se, hvor- til dette skulde nytte i en saadan Sag. For at konstatere bagfter, at der er en saadan for stor Styrlastighed, behøves den tekniske Assistance aadenbart ikke; thi det kan Statsrevisionen faae oplyst ligefrem af Ministeren. Skulde man der- imod først forelægge Tegningerne for Statsrevi- sionens tekniske Assistent, saa blev virkelig Statsrevi- sionens tekniske Assistent den egentlige Minister, og det, man ellers kalder Ministeriet, blev et Departement, som indsendte sine Forslag til Approbation af ham. Men var der nu en saadan dygtig Tek- niker, der forstod sine Ting meget bedre end Mi- nisterens Teknikere, var der saa ikke en bedre